

BENDRUOMENĖS SKELBIMAI

► ŠVENTOJO PRANCIŠKAUS ŠVENTĖS PROGRAMA

SPALIO 3 D.

17.00 val. Rožinis (Garbės slėpiniai).

17.30 val. Iškilminga Valandų liturgija šv. Pranciškaus iškilmės I vakarinė bažnyčioje.

18.00 val. Šv. Mišios šventojo Pranciškaus garbei (gieda grigališkojo choralo studija Schola Cantorum de Regina Pacis).

19.00 val. Šv. Pranciškaus Tranzitas.

Parapijos ir pranciškoniškosios šeimos agapė vienuolyne (kviečiame į agapę atsinešti vaišių).

SPALIO 4 D.

7.00 val. Šv. Mišios šventojo Pranciškaus garbei.

Adoracija kankinių koplyčioje iki rožinio maldos.

15.30 val. Gyvūnelių palaiminimas ir padėka Viešpačiui už kūriniją bažnyčios šventoriuje.

17.00 val. Rožinis (Šviesos slėpiniai).

17.30 val. Valandų liturgija šv. Pranciškaus iškilmės II vakarinė bažnyčioje.

18.00 val. Iškilmingos šv. Mišios šventojo Pranciškaus garbei, litanija prie šv. Pranciškaus relikvijos.

19.00 val. Br. Bernardo OFM kūrybos valanda vienuolyno refektoriuje. Gros smuikininkė Lijana Žiedelytė.

► SPALIO MĖNUO SKIRTAS ŠVČ. M. MARIJOS ROŽINIUI

Jei nori susipažinti su Dievo ir mūsų Motina asmeniškai, atei melstis rožinį kartu! Rožinis spalio mėnesį mūsų bažnyčioje bus kalbamas kasdien 17 val. ir po 18 val. šv. Mišių. Sekmadieniais - po Sumos.

► MOTINOS TERESĖS SESERŲ PADĖKOS DIENA

Spalio 7 d., sekmadienį, Dievo Meilės Misionierės kviečia visus kartu švęsti ir dėkoti Dievui už jų kongregaciją, kuri buvo įkurta Indijoje 1950 m. spalio 7 d. Nuo 8 iki 18 val. seserų koplyčioje (*Teresiečių g. 3*) vyks Švč. Sakramento adoracija. 18 val. - šv. Mišios, kurias aukos vysk. Kęstutis Kėvalas.

LITURGINIAI SKAITINIAI

1 P — Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė, mergelė, Bažnyčios mokytoja

Job 1, 6-22; Ps 16, 1-3. 6-7; Lk 9, 46-50

2 A — Šv. Angelai Sargai

Iš 23, 20-23; Ps 90, 1-6. 10-11; Mt 18, 1-5. 10

3 T — Job 9, 1-12. 14-16; Ps 87, 10-15; Lk 9, 57-62

4 K — Šv. Pranciškus Asyžietis, vienuolis

Job 19, 21-27; Ps 26, 7-9. 13-14; Lk 10, 1-12

5 P — Šv. Faustina Kovalska, vienuolė

Job 38, 1. 12-21; 40, 3-5; Ps 138, 1-3. 7-10. 13-14ab; Lk 10, 13-16

6 Š — Šv. Brunonas, kunigas

Job 42, 1-3. 5-6. 12-16; Ps 118, 66. 71. 75. 91. 125. 130; Lk 10, 17-24

7 S — XXVII EILINIS SEKMADIENIS

Pr 2, 18-24; Ps 127, 1-6; Žyd 2, 9-11; Mk 10, 2-16

Viešpaties Apreiškimo Švč. M. Marijai parapija, Vilniaus g. 2, 97129 Kretinga
tel.: (8-445) 76373, mob.: 8 686 30227; faksas: (8-445) 77481; el. paštas: kretingosparapija@gmail.com
Parapijos interneto svetainės adresas: www.kretingospranciskonai.lt
Parapijos raštinės darbo laikas: 9.00 - 13.00 ir 15.00 - 19.00, sekmadieniais 9.00 - 14.00
banko sąsk.: Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. M. Marijai parapija,
j.m. kodas - 190769729, sąsk. nr. - LT904010041800022330, DnB bankas, Kretingos sk.
Laikraštėlį parengė Giedrė Gagilaitė
Laikraštėlį galite prenumeruoti el. paštu apsilankę parapijos interneto svetainėje.

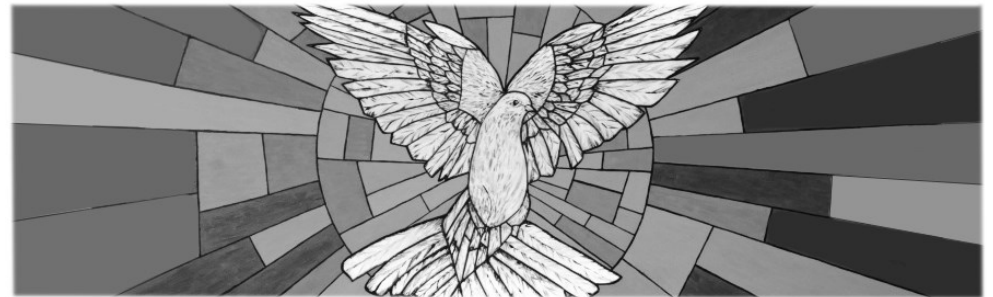
KELYJE

NR. 1032 • XXVI EILINIS SEKMADIENIS • 2018 M. RUGSĖJO 30 D.

IŠ SKAIČIŲ KNYGOS (11, 25-29)

Viešpats nusileido debesyje ant žemės ir kalbėjo su Moze. Jis paėmė ant jo esančios dvasios ir uždėjo ant septyniiasdešimt vyrų – seniūnų. Kai tik atsirado ant jų dvasia, tuojau juos pagavo įkvėpimas pranašauti ir nebepraėjo. Du vyrai buvo pasilikę stovykloje; vienas jų vadinosi Eldadas, kitas – Medadas. Ant jų dvasia taipogi atėjo. Mat juodu buvo įtraukti į sąrašą, tik prie palapinės nebuvo atėję.

Juodu stovykloje pagavo įkvėpimas pranašauti. Tad vienas jaunuolis atbėgęs pranešė Mozei: „Eldadas ir Medadas stovykloje yra pagauti įkvėpimo pranašauti“. Tuomet Nuno sūnus Jozuė, tarnaujantis Mozei nuo pat jaunystės, kreipėsi į Mozę: „Šeimininke, uždrausk jiems tai daryti!“ Bet Mozė jam tarė: „Ar tu dėl manęs taip karščiuojies? Te visa Viešpaties tauta pranašais pasidaro, kad tik Viešpats jiems duotų savosios dvasios!“

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ (18, 8. 10. 12-13. 14)

P. *Įsakymai Viešpaties tiesūs, džiugina širdis.*

Tobulas Viešpaties duotas Teisynas:
jis dvasią gaivina.
Pasakymas Viešpaties tvirtas,
išminties moko varguolį. – P.

Viešpaties baimė gryna,
tveria per amžius.
Viešpaties sprendimai tikri,
visi aliai vieno teisingi. – P.

Ir tarnas tavasis jų trokšta laikytis;
kas tik gerbia juos, tas didį atpildą gauna.
Bet kas gi savo pastebi klaidą?
Tad nuplauki kaltes mano slaptąsias! – P.

Tu savo tarną ir nuo puikybės apsaugok,
tegul ji manęs nepavergia.
Tada būsiu grynas,
švarus – be sunkių kaltybių. – P.

IŠ ŠVENTOJO APAŠTALO JOKŪBO LAIŠKO (5, 1-6)

Nagi, dabar jūs, turtuoliai, verkite ir raudokite dėl jūsų laukiančių negandų! Jūsų lobiai supuvę, jūsų drabužiai kandžių sukapotai. Jūsų auksas ir sidabras surūdijo, ir jų rūdys prieš jus liudys ir es jūsų kūnus kaip ugnis. Jūs susikrovėte turtu pastarosiomis dienomis.

Štai šaukia jūsų laukus nuvaliusių darbininkų užmokestis, kurį jūs nusukote, pjovėjų aimanos prasiskverbė į kareivijų Dievo ausis. Jūs prabangiai gyvenote žemėje, smaguriavote ir nupenėjote savo širdis skerdimo dienai. Jūs pasmerkėte ir nužudėte teisųjį: jis jums nesipriešina.

ALELIUJA. - *Tavo žodis, Viešpatie, yra tiesa.*

Pašventink mus tiesa. - ALELIUJA.

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ (9, 38-43. 45. 47-48)

Jonas tarė Jėzui: „Mokytėjau, mes matėme vieną tokį, kuris nevaikščioja su mumis, bet tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis nepanoro eiti su mumis“.

Jėzus atsakė: „Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie mane kalbėti. Kas ne prieš mus, tas už mus!“

Kas duos jums atsigerti taurę vandens dėl to, kad priklausote Mesijui, – iš tiesų sakau jums, – tas nepraras savo užmokesčio.

Kas pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų tikinčiųjų mažutėlių, tam būtų geriau, jeigu jam užkabintų ant kaklo girnų akmenį ir įmestų į jūrą.

Jei tavoji ranka trukia tavo nusidėti, – nusikirsk ją! Tau verčiau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu trauktis abi rankas, patekti į pragarą, į negežtančią ugnį. Ir jei tavo koja veda tave į nuodėmę, – nusikirsk ją, nes tau geriau luošam įžengti į gyvenimą, negu, turint abi kojas, būti įmestam į pragarą. O jei tave gundo nusidėti tavoji akis, – išlupk ją, nes verčiau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu turint abi akis, būti įmestam į pragarą, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta“.

► Pranciškaus homilija, pasakyta šv. Mišiose Kauno Santakos parke

Iš ten išėję, jie keliavo per Galilėją. Jėzus nenorėjo, kad kas apie tai žinotų. Mokydamas savo mokinius, jis tvirtino: „Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas, ir jie nužudys jį, bet nužudytas jis po trijų dienų prisikels“. Mokiniai nesuprato tų žodžių, bet nedrįso jį klausiti. Jie atėjo į Kafarnaumą. Namie jis paklausė juos: „Apie ką kalbėjotės kelyje?“ Jie tylėjo. Mat kelyje jie ginčijosi, kuris iš jų didžiausias. Atsisėdęs jis pasišaukė Dvylika ir tarė: „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visų tarnas!“ Paėmęs mažą vaiką, pastatė tarp jų ir, apsikabinęs jį, pasakė: „Kas dėl manęs priima tokį vaikėlį, tas priima mane, o kas priima mane, tas ne mane priima, bet tą, kuris yra mane siuntęs“. (Mk 9, 30-37)

Brangūs broliai ir seserys, šventasis Morkus dalį savo Evangelijos mokymo skiria apaštalams. Jėzus tarsi sustoja pusiaukelėje į Jeruzalę norėdamas, kad jam priklausantieji atnaujintų savąjį pasirinkimą, pilnai suprastdami, kad ši mokinystė apima ir išbandymų, ir skausmo momentus. Evangelistas pasakoja tą Jėzaus gyvenimo periodą, primindamas, kad tris kartus Jėzus pranašavo apie savo kančią; jie gi tuos tris kartus išsakė savo sutrikimą ir pasipriešinimą, bet Viešpats visus šiuos tris kartus norėjo juos mokyti. Ką tik girdėjome antrąją iš šių trijų Jėzaus kalbą apie savo kančią. Krikščionio gyvenimo kelias

visuomet veda per kryžį, kuris tuo metu atrodo, kad niekada nesibaigs. Praėjusios kartos yra išgyvenusios okupacijos įkarštį, kančią tų, kurie buvo tremiami, netikrumą dėl tų, kurie negrižo, įskundimų ir išdavystės gėdą. Išminties knyga mums kalba apie teismo persekiojimą, apie tą, kuris patiria užgaules ir kančias vien tik todėl, kad yra geras. Kiek daug iš jūsų gali papasakoti pirmuoju asmeniu arba giminėje esančiųjų istorijas apie tai ką, tik ką perskaitėme. Kiek daug iš jūsų matėte svyruojantį tikėjimą dėl to, kad Dievas neatėjo apginti jūsų; kad nepaisant ištikimybės Jam, Jis neišsikisio į jūsų istoriją. Kaunas žino, ką tai reiškia; visa Lietuva tai gali paliudyti, kai nukrečia šurpas vien tik įstarus žodį Sibiras, arba getai Vilniuje, Kaune ir kitur; visi vienbalsiai su apaštalu Jokūbu gali sakyti, jo laiško, kurį ką tik girdėjome, žodžiais: kankina, žudo, pavydi, kovoja ir kelia karus. Tačiau mokiniai nenorėjo, kad Jėzus kalbėtų jiems apie skausmą ir kryžius; jie nieko nenori žinoti apie išbandymus ir kančias. Ir šventasis Morkus primena, kad jie buvo susirūpinę kitais reikalais, kad grįždami namo diskutavo apie tai, kuris iš jų yra didžiausias. BroLIAI ir seserys, valdžios ir garbės troškimas yra labai paplitęs gyvenimo stilius tų, kurie nepajėgia išgyti iš savo praeities žaizdų, ir galbūt todėl šiandien nenori įsipareigoti darbui. Todėl ir diskutuoja apie tai, kaip kas labiau sužibėjo, kieno praeitis buvo tyresnė, kas turi daugiau teisių nei kiti gauti privilegijas. Šitai paneigiame mūsų istoriją, „kuri yra garbinga kančiomis, viltimi, kasdiene kova, tarnystei sunaudotu gyvenimu, nuolatinio sunkiu darbu“. Tai sterilus ir tuščias požiūris – dabarties kūrime neturėti kontaktų su mūsų tikinčios liaudies iškentėta realybe. Negalime būti kaip tie dvasiniai „ekspertai“, kurie vertina tik iš išorės ir visą laiką praleidžia kalbėdami apie tai, „kaip reiktų daryti“. Jėzus, žinodamas, ką jie galvoja, pasiūlo jiems priešnuodį šių kovų dėl valdžios ir pasiaukojimo atmetimo akivaizdoje; ir kad suteiktų iškilmingumo tam, ką nori pasakyti, atsisėda kaip Mokytojas, pašaukia juos, ir atlieka veiksmą: centre pastato vaiką, berniuką, kuris įprastai užsidirbdavo smulkiųjų atlikdamas darbus, kurių niekas nenorėjo daryti. Ką čia šiandien, šį sekmadienio rytą, Jis pastatys į centrą? Kas iš mūsų bus tie patys mažiausieji, patys vargingiausieji, kuriuos privalome priimti šimtosiose nepriklausomybės metinėse? Kas yra tie, kurie neturi nieko, kuo galėtų atsilyginti, kad atmokėtų už mūsų pastangas ir mūsų savęs apribojimą dėl kito? Galbūt tai mūsų miesto etninės mažumos arba bedarbiai, kurie yra priversti emigruoti. Galbūt tai vieniši seneliai, o gal jaunuoliai, nerandantys gyvenimo prasmės, nes yra netekę savo šaknų. „Centre“ - reiškia esantis vienu atstumu, taip, kad nė vienas negalėtų dėtis nematęs, niekas negalėtų teigti, kad „tai kitų atsakomybė“, nes „aš nepastebėjau“ arba „esu per toli“. Dovanoti save netrokštant būti herojais, be aplodismentų, be noro būti pirmais. Ten, Vilniaus mieste, Vilnelės upei tenka aukoti savo vandenį ir netekti vardo įtekant į Nerį; čia, Kaune, yra tas pats: Neris praranda savo vardą atiduodama vandenį Nemunui. Tai mums kalba apie tai, kad būtume „išeinanti“ Bažnyčia, nebijotume išeiti ir eikvoti save net tada, kai atrodo, kad tampame nematomi, prarasti save dėl pačių mažiausių, užmirštųjų, dėl tų, kurie gyvena egzistencijos pakraščiuose. Tačiau žinokime, kad tas išėjimas, kai kuriais atvejais reikalaus sulėtinti žingsnį, palikti nuošalę nerimą ir skubėjimą, kad išmoktume pažvelgti į akis, išklausti ir palydėti likusį kelkraštyje. Kartais reiks elgtis, kaip sūnaus palaidūno tėvui, kuris prie durų laukia grįžtančio, kad galėtų jas atverti, kai tik sūnus prisiartins; arba kaip mokiniai, kuriems reikia išmokti tai, kad kai priimi mažutėlį, priimi patį Jėzų. Tad būtent dėl to esame čia, nekantraujame priimti Jėzų Jo žodyje, Eucharistijoje, mažuosiuose. Priimti, kad Jis sutaikytų mus su mūsų praeitimi ir lydėtų mus dabartyje, kuri savo iššūkiais ir savo ženklais mus nuolat įkvepia. Kad sektume kaip mokiniai, nes visa kas žmogiška nėra svetima Kristaus mokinių širdžiai, ir tokiu būdu jaučiame, kaip tampa mūsų savastimi džiaugsmas ir viltis, liūdesys ir sielvartas, patiriami dabarties meto žmonių, ypač neturtingųjų ir visų prispaustųjų. Štai kodėl mes kaip bendruomenė tikrai ir giluminiai esame solidarūs su žmonija – su šio miesto ir visos Lietuvos žmonėmis – ir su jos istorija, norime dovanoti gyvenimą tarnystėje ir džiaugsme, ir tokiu būdu skelbti visiems, kad Jėzus Kristus yra vienintelė mūsų viltis. (Vatican News)